Gotter

Duodramaet

„Medea"

Musik
af
Georg Benda

56

S. A. E. Hagen

[ca. 1780]

Medea.

Et Duodrama af Gotter,

sadt i Musik

og

indrettet for Klaveret

af

Georg Benda.

Kiøbenhavn,
trykt og forlagt af S. Sønnichsen.
Kongl. privel. Nodetrykker.

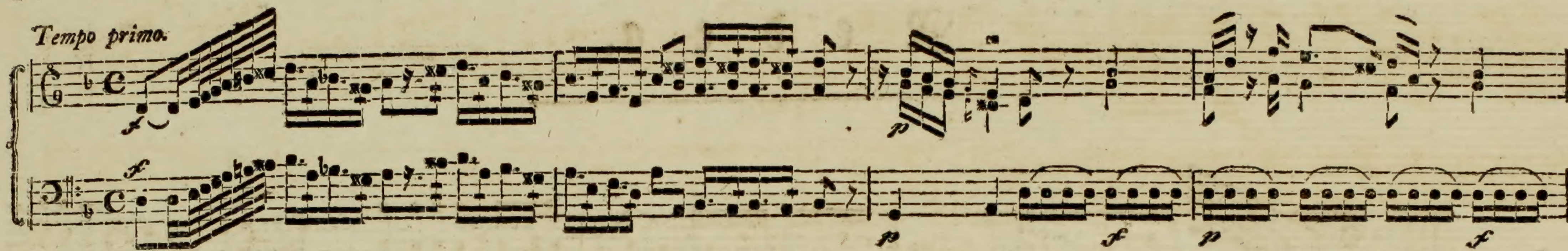
Personerne.

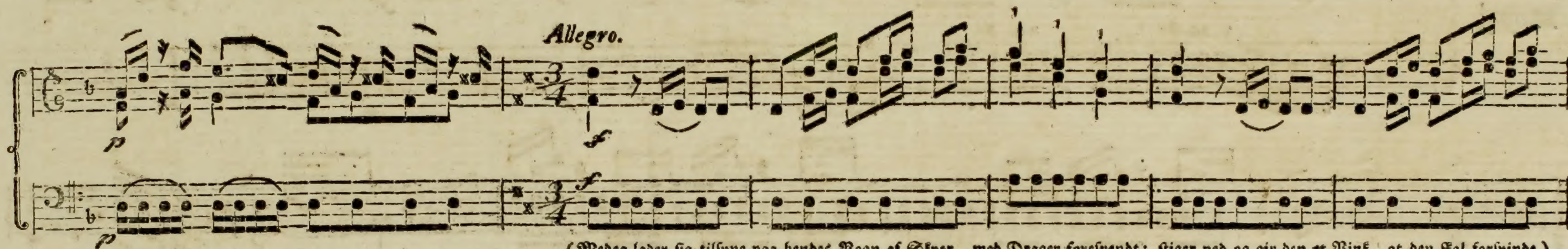
Medea.	Jason.
Hendes Sønner.	Creusa.
Hovmesterinden.	Følge.

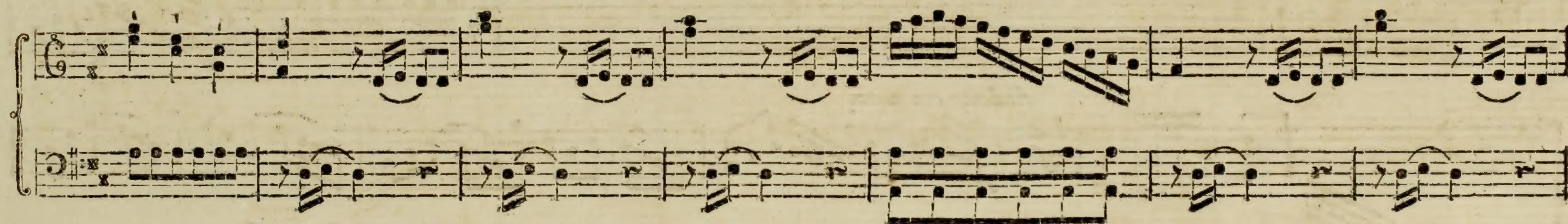
Medea.

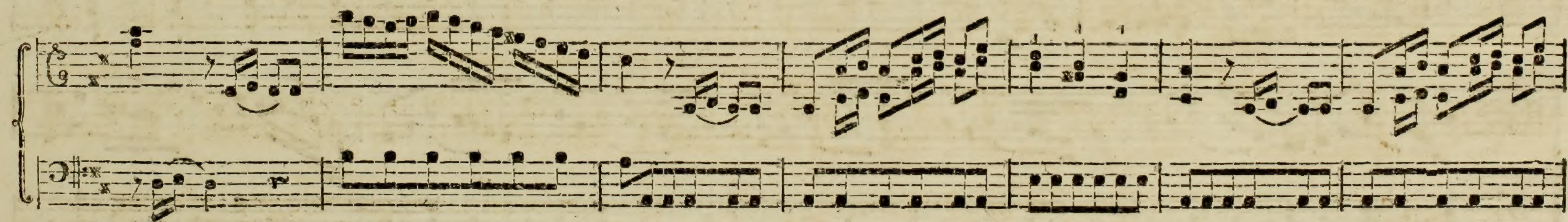
Grave e Maestoso.

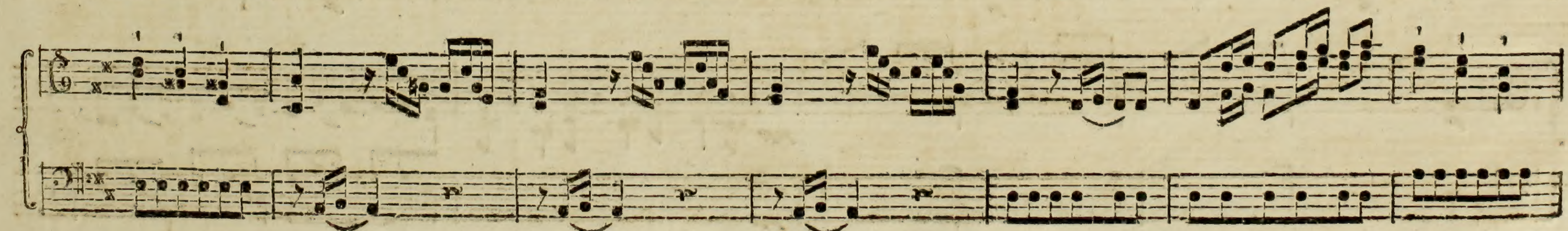
Andante con moto.
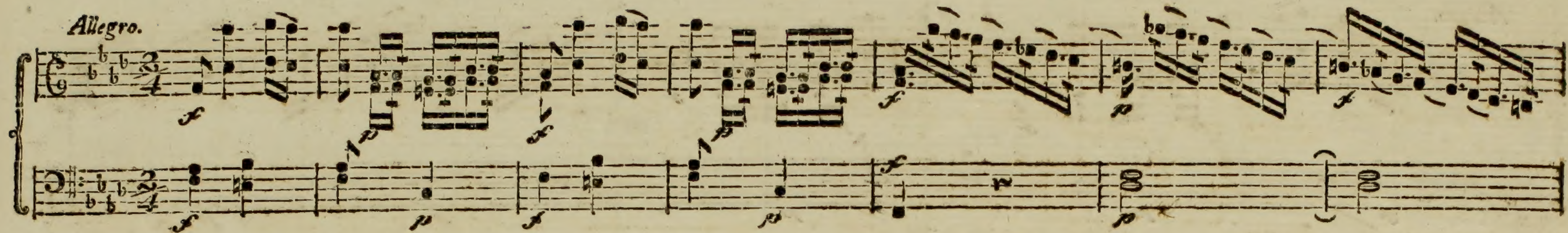

Tempo primo.

Allegro.
(Medea lader sig tilsyne paa hendes Vogn af Skyer, med Drager forespendt; stiger ned og gir den et Vink, at den skal forsvinde.)

O Du, Ægteskabs Beskytterinde, Du Meeneeds Hævner, Du Fader- og Moderløses Moder, almægtige Juno! her knæler jeg nu — Jeg knæler nu her, og anraaber om

(hun knæler.)

Hævn! om Hævn over Jasons Hoved, anraaber om Hævn over Jasons Hoved.

Il Fine. **Adagio.**

Her knælede jeg fordum! Fordum knælede jeg her, og anraabte

om Velsignelse, om Velsignelse anraabte jeg over ham — anraabte om Velsignelse over ham.

Allegro.

Allegro assai.

Her *dal Segno.* Jeg forvist! forvist!

(reiser sig.)

Jeg sat til Side for en Creusa!

Ha Troeløse!

Er det min Løn?

Har Du forglemt, at Dit Liv er min Gave?

At jeg opofrede alting for Dig?

At jeg hader ligesaa stærkt, som jeg elsker?

Hvem jeg er?

Hvad jeg formaaer?

At jeg farer frem paa Storme?

At jeg ryster Jordens Grundvolde?

At sværge en anden den Troeskab, som han svoer mig!

For de samme Altere, som rygede af vore Offere!

(Jason og Creusa i en Vogn, som trækkes af Slaver med Følge. Optoget skeer bag i Skuepladsen.)

Marsch.

Ha! neppe kan jeg holde mig tilbage?

Hvor skiule mig?

Medea.

Hvor han stod der i den Vogn, som paa en Trone!

Skiønnere end den første Dag i vore Kierligheds Dage.

p

Majestætisk og tryg *f* som en Gud!

f

Skal jeg efter?

Skal jeg forvandle denne Glædes Støi til bange Klager, til stum Bedrøvelse?

Grave.

Skal jeg vove mig i Templet, og myrde dette skammelige Par ved Foden af de vredende Colonner,

Allegro.

eller tøve, til de ved deres overdaadige Gilde, drikke paa deres Fienders Undergang, paa Medeas Undergang,

og da nedbryde denne Colonne, at den styrtende Pallads bliver deres Brudeseng?

eller ved Nattens Stilhed snige mig ind i deres Kammer, og overfalde dem i Glæden af deres hoeragtige Omarmelse,

og vaske den vanhelligede Torus med Blod?

Daarlige, hvormed smigrer Du Dig?

Allegro assai moderato.

Avlet af Jupiters Blod, og bevogtet af de Corinthiske Skytsguder, spotter Creusa dit afmægtige Raserie.

p

p

f *Allegro assai.*

f

Ha! Forvovne! triumfeer ikke for tilig!

Guder! Guder! de ere ogsaa mine Børn!

Men Jason er deres Fader — alt, hvad der hører ham til er strafværdig!

Lad hans Erindring udryddes af Jorden!

Og det ved Dig, Ulykkelige?

O mine Børn!

Arme Forladte, som ere en bedre Fader, og en lykkeligere Moder værd!

Foragt vil blive Eders Lod, Misundelse luure paa hvert Eders Trin, lumsk Ondskab gnave paa Eders Livs Spiire, til den falder.

Har jeg derfor med Smerte fød Eder til Verden? derfor vaaget, sørget, og grædt for Eder?

O at Solen aldrig havde smiilet til Eder! O at jeg i Barnsnød var omkommen.

Og jeg skulde lade Eder tilbage iblandt mine Fiender?

Allegro.

Nei! Nei! I skal ikke see Brødre af Creusa.

Det er Kierlighed — Velgierning — den eneste sidste Velgierning af Eders Moder!

Hun gav Eder det, hun tage det tilbage igien!

Un poco adagio.

Gaaer bort i Uskyldighed og Fred, gaaer bort til Aanderne.

Medea.

O Fryd! Jeg har nu ikke lidt noget. Jeg er aldeles lykkelig.

Hovmest.

Skal jeg takke Guderne, som bringe Dig igien, eller bør jeg skiælve Medea?

Medea.

Vær roelig, troe Qvinde! eeneste Veninde af en Forviist!

Moderato.

Min Skiæbne forandrer sig.

Gudinden, som I vilde paakaldet, har bønhørt Eder; hun sender mig, at redde, at hævne Eder!

Allegro.

Hovmesterinden.

Men dette med Raserie og Veemodighed kiæmpende Oiekast, denne Pande, fuld af sorte Bekymringer! Hvad har Du i Sinde? For alle Guders Skyld!

Medea.

Vær roelig, og lad os være allene.

O mine Børn!

Den Yngste.

Hvor har Du været saa længe Moder?

Den Ældste.

Jeg frygtede for, at Du aldrig kom igien?

Medea.

Maaskee bedre for Eder, at jeg aldrig var kommen igien!

Den Ældste.

Men nu bliver Du dog hos os?

Den Yngste.

O ja, kiere Moder, ja!

Medea.

I dræbe mig!

Nei, hierte Sønner! nei!

I komme ikke til at trøste
min eenlige Alder!

Ikke til at aftørre
mine sidste Taarer!

Langt fra Eder
vil jeg døe.

Den Ældste.

Vi vil døe med Dig,
kiere Moder!

Den Yngste.

Hvorfor døe?

Medea.

Tilbage!

(vil holde af sin Moder.) (støder ham fra sig.)

Allegro.

Den Yngste, (forfærdet.)

Ak Moder! elsker Du
mig ikke meere?

Medea.

Jeg ikke meere elske
Dig?

Store Guder! hvad
skal jeg giøre?

Jeg kan ikke!
jeg kan ikke!

Jeg vilde igiennembore
mit Hierte dobbelt!

Un poco adagio.

(Et Følge bag Skuepladsen.)

Tag imod mig, stille Strandbred.

O Land, hvor jeg har tabt min Roelighed, tag imod mig!

Hild! hild være Jason og Creusa!
Hild! hild være de Nyegifte!

Allegro assai.

Medea, (farer op.)

Forbandet være Jason og Creusa! Forbandet de Nyegifte!

Afsted — skal de finde dig her og lænke dig til deres Vogn, blandt de andre Slaver?

Skal de i dit Paasyn slæbe dine Børn til Døden?

Skal deres hoeragtige spodske Latter blive Sangen ved min Grav?

Endnu lever du Medea?

Hevn dig og døe saa!

Forgieves staaer du imod, stakkels Moder!

Forglem, forglem, at de vare dine!

Riv dem ud af dit Hierte, som han rev dig ud af sit!

Andante moderato.

Hvad betænker du dig?

(vil gaae, men bliver staaende ved Indgangen.)

Hvorhen?
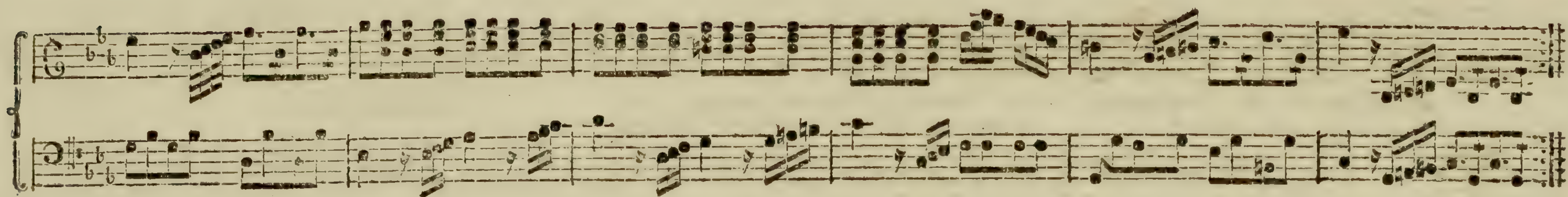
Dersom de nu igien ile dig i Møde med barnagtige Smiil, igien slynge deres Arm om dine Knæe, igien stammende smigre for dig! Hvad da?

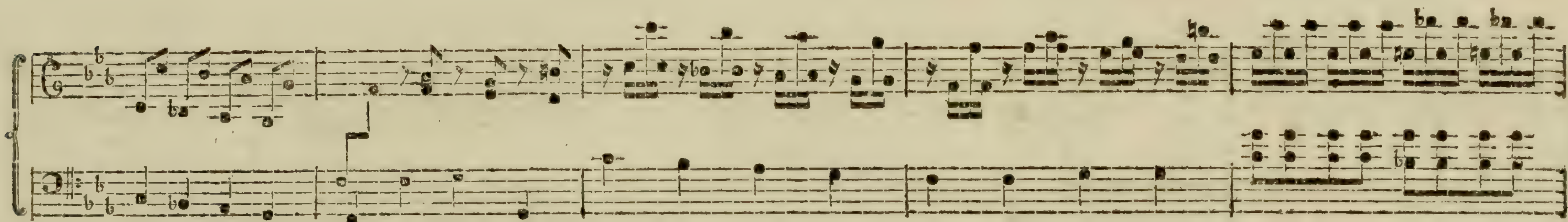
Allegretto.
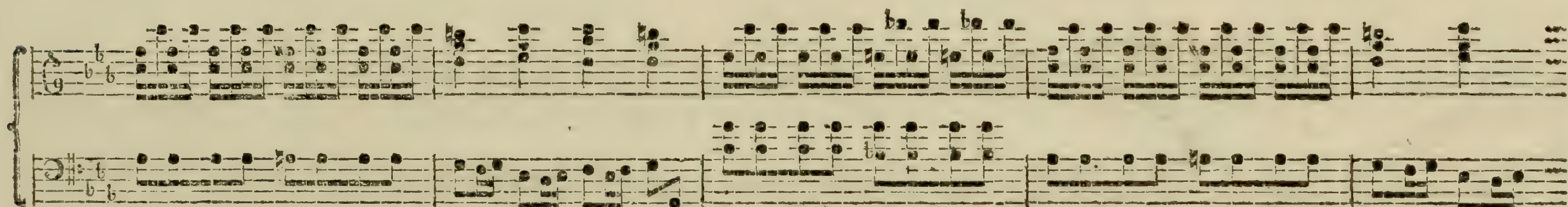
O voy det ikke!

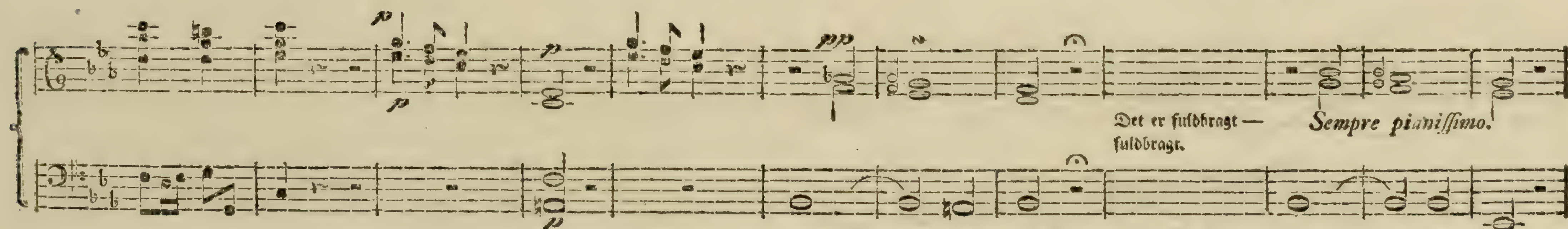
Dagens Lys er for klart, Solen for yndig
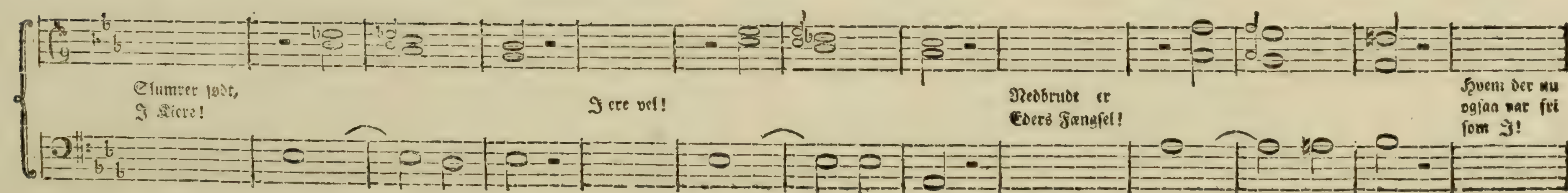
Slige Gierninger kræve Mørkhed.

p
p
p
p
pp
Det er fuldbragt — fuldbragt.
Sempre pianissimo.
(Medea kommer frem ved Indgangen, aandeløs, forvirret, bleeg og Haarene udslagen.)

Slumrer sødt, I Kiere!
I ere vel!
Nedbrudt er Eders Fængsel!
Hvem der nu ogsaa var fri som I!

Andante.

Hvorfor zittrer hver Nerve i mig, hvorfor forlader mig al min Kraft?

(Segner ned paa Trinet.)

O du — dersom jeg endnu tør udstrække disse blodige Hænder imod dig — forbarme dig over de rene, uskyldige Siæle, o Juno!

Un poco adagio.

Jeg var et Øieblik deres Moder — vær du det nu for evig!

Allegro moderato.

Ha! flagrer endnu Eders Vinger, rasler endnu Eders Lænker omkring mig?

Hav Tak, at I regierede min Arm, at I tillukkede mit Øre for deres ængstlige Skrig! Hav Tak, o helligste blandt Gudinderne!

Fuldend, hvad I begyndte!

Allegro. *Allegro assai.*

Semp. forte.

Fuldend Eders Straffedomme! Jager ham hid! River ham frem, Forbryderen!

At han kan see — kan høre — at Guderne, Guderne endnu leve! Pidsker ham hid!

Pidsker ham hid!

Jager ham hid! River ham frem, Forbryderen! At han

kan see — kan høre — at Guderne, Guderne endnu leve! Pidsker ham hid!

Jason.

Pidsker ham hid!

(Hun forsvinder.)

Hvor er jeg?

Skal Chorint forgaae?

Hvem forfølger mig?

Creusa, hvor er Du?

Hvem rev Dig af mine Arme?

Hvor skal jeg finde Dig?

Hvad er det for Slanger, som hvisle rundt omkring mig!

p

f

Ild! Ild!

Nu rører den Sømmen af min Kappe!

p

p

f

Nu griber den mit Haar!

Hvem staaer mig bi?

Allegro.

Ha, dersom den fortornede Natur omkring dig opflammede dig til Raserie!

Hvis den bristende Himmel over dig og den skiælvende Jord under dig, satte din Siæl i Oprør!

(hun gaaer omkring med rædsomme Fagter, og bliver endelig staaende stift henrykt som en Troldqvinde.)

Hør mig, min Kummers fortroelige Hecate! hør mig Hecate!

Hør mig den evige Nats Chaos! og I, Orcus's rædselsfulde Magter! Jeg paakalder Eder! Jeg — paakalder Eder! Helvedes Porte aabner Eder for Medeas bekiendte Stemme.

Igientager den, umaalelige Klippe-Rifter, at Irions Hiul standser, og Prometheus's Grif glemmer at martre —

Skiul dig for Synet af saa mange Gruesomheder o Phoebus! Skiul dig ved høi Middag! Op, hylende Storm! I Lynstraaler, udsplitter Nattens Himmel!

Brøl høit Hævnerens Torden! O I, Dødens Medhielpere, Forfærdelse, Raserie og Fortvivlelse! styrter Eder ind iblandt Brudeskaren,

som triumpherende drager ud af Templets Porte!

Triumf! Triumf! Jeg er bønhørt! til Hævn! til Hævn!

(Det bliver Nat over hele Skuepladsen, og der lader sig et forskrækkeligt Uveir høre.)

Allegro furioso.

(Hun styrter med dragen Dolk ind i Palladset, og Uveiret vedvarer endnu i nogen Tid.)

Benda George. Medea – Et Duodrama af Gotter – Klaverudtog – Kjøbenhavn – Sønnichsen. — Tvarfolio – 30 S. –

[Tilføjet af mig: mit Eksempl. af Eitner I, 437, Lin. 20 f. o. l. u.]

Jeg vil tage dem med mig!

Jeg vil lede dem ved Haanden!

Jeg vil bære dem paa min Ryg, de skal opvække Guders og Menneskers Medynk!

Allegro.

Men vil vi ikke blive røbede?

Vil man ikke rive dem ud af mine Arme?

Sempre Allegro.

Ha! Ved Nattens hævnende Guder! førend jeg tilstæder det

(Drengene staae forfærdede, og med bedende Gebærder.)

Ingen Medlidenhed! det er Jasons Øgleunger

(seer vild paa dem.)

Hans Blod rinder i deres Aarer, hans hykkelske Smiil svæver paa deres Læber — ha! denne ligner ham meest! han vare den første

(griber den Yngste, trækker Dolken, lader den falde og omfavner Drengen.)

Andante moderato.

Fly, fly! Ulykkalige!

(støder dem begge fra sig.)

Allegro.

Bort med disse Diekast!

Min Kierlighed er Eders Død!

Had! mig! forband mig! jeg er den affkyeligste blant Mødre!

(Drengene tage Flugten.)

Og det ufleste af alle skabte Væsener!

Andante moderato.

(hun kaster sig paa Trappen ved Indgangen.)

O Jason! Jason! dersom du fra din Lykkes Solekreds skulde blive mig vaer her; dersom min Jamren trængte sig frem for den lettroende Bruds Øren; vilde Medlidenhed ikke opvaagne i Eders Hierter.

ff *p*

Ak! *ppp* Ak! *ppp*

Klip mit Livetstraad over, I Parcer!

p

4121

Gaaer ned til Aanderne.

Andante.

Forkynder Helvedes Domme-re, hvem der sender Eder, og hvem Eders Fader er!

Ha! nu seer han de lasede Liig, det susende Blod, — styrter hen paa dem i Dødens skrækkelige Stilhed —

(under Musiken.)

omfavner dem — kalder dem forgieves — springer op og raser!

Allegro.

Nu vælter han sig i Støvet, og anraaber Lynilden, at sønderknuse ham, Afgrunden at sluge ham!

Nu griber han med Selvmordersk Haand Dolken!

Largo.

Og Du seer det Medea — seer det, og døer af Henrykkelse!

Hvordan bliver jeg saa pludselig til Mode!

Jeg hører nogen komme!

Gode Guder! hvad seer jeg?

(Medea skiuler sig.)

Hovmesterinden, (med Medeas Sønner).

Kom, mine Elskelige! Øieblikket er gunstig. Der er ingen som lurer paa os. Lader Eder føre hen i den Velddædige Gudindes Lund, som hører de Uskyldiges Stamlen.

Kommer og beder for Eders Moder.

En Dreng. For vores nye Moder?

Medea, (som styrter frem). I Utaknemmelige! har I alt forglemt mig?

Begge Drengene. Ak! Moder! Moder!

Hovmest. Medea!

Allegro moderoto.

(Medea omfavner hendes Børn.)

Ridkierhed er sindriig!

Der gives andre Veie til dit Liv.

Hvad? om din Jason, naar han troer best at nyde sit Bytte, da fuld af lumsk Gift, og udstrakt ved Dødens Haand, vansmægtede langsom ved din Barm?

At døe? at krympe sig og ikke mere at være til?

Er det al den Straf han har fortient?

Al Din Havn Medea?

Leve skal han,
men sig selv til Qval — forhadt af Guder og Mennesker, et bleegt og zittrende Gespenst, flye fra det ene Land til det andet.

p Bande hver opgaaende Soel, bande hver fremkommende Nat — ville døe og ikke kunne! *f*

O! — saadan en Hævn, I Eumenider — hielp mig at tænke den!

Andante.

Gid han alt havde Børn med Creusa!

Allegro.

Han har jo Børn?

Forfærdelige Tanke!

Som Dødens Gysen farer den igiennem mine Lemmer!

Andantino moderato.

p *f*

Ulykſalige Magt!

Allegro.

Elementerne adlyde min Stemme, og den Mands Hierte, ſom jeg elſker, lukker ſig til for den!

Tempo primo.

p

Allegro.

f

Skygger bringer jeg tilbage fra Orcus — og et Hierte kan jeg ikke erholde?

Tempo primo.

p

Allegro.

Jeg vinker, og Palladſer ſtaae der — og jeg har ikke en Vraae, at hvile mig i!

Allegro moderato.

pp

Hvor ſkal jeg hen? — tilbage til mit Fædreneland? Forlod jeg det ikke for hans Skyld? Vilde ikke vore Huusguder flye for Lyden af mine Trin? Vilde ikke min Faders Been zittre? vilde ikke mine Brødre hævne den Skiændſel, ſom jeg har bragt over dem?

f

Andantino.

Endog det elendigste Menneske finder dog en god Siæl som tager Deel i dets Skiæbne — men hvem har jeg?

For mig er enhver selskabelig Glæde udryddet!

Jeg er eene i Skabningen!

Marsch.

(man hører noget borte en March.)

De lyde, de lyde, den lykkelige Forbryders Seiersange!

Allegro.

Han kommer — han kommer!

Han raver frem i vellystig Ruus, for at forhaane Gudernes Majestæt!

Medea.

Tempo primo.

Fortroelige Boelig! fordum hellig for Guderne, som beskytte from Eenighed, huuslig Lyksalighed, og ubrødelig Troeskab!

Saa vover jeg det, at betræde Dig igien?

Friestæd for uudsigelige, for mig for evig forlorne Glæder!

Min Mands Huus — som forskyder mig!

Mine Børns!

Ak, som ikke mere ere mine!

Ulykkelige Medea!

Andante con moto.

Ulykkelig, da Du kan hævne Dig?

Hvor ere de nu, de stolte Forsætter, som Du kom hid med?

Kaster dette Syn dem alt til Jorden — o hvad vil der blive af, naar Du faaer ham selv, den elskede Forræder, at see?

Naar Du i hine Uskyldige omfavner hans Billede? —

Tempo primo.

Hærd Din Barm, fornærmede, forskudte, og i Elendighed forjagede Qvinde!

Moder, uden Børn!

Moder, uden Børn!

Er der intet Øre, som hører efter Jasons Skrig?

Forbarmer Eder, forbarmer Eder! I fortørnede Magter!

Medea. Jason. Medea. *Sempre Allegro.*

Jason! Hvem kalder! Jason!

(usynlig paa hendes Vogn.)

Jason.

Jeg er forloren — det er Medea!

Medea.

Ja, Troløse! det er mig?

Jason.

Forvovne! Du endnu i Corinth!

Medea.

For at være Vidne til din Lykke.

Jason.

Ha! for denne Spot skal Du bøde med Dit Liv!

(løber med dragen Sværd imod hende.)

Medea.

Afmægtige!

(i det at hun og hendes Vogn oplyses.)

Jason.

Forfærdelse!

(falder tilbage.)

Hvad forlanger Du endnu af mig? Ere ikke alle Baand imellem os sønderrevne?

Medea.

Medea. Jason.

Eet var endnu tilbage, og det sønderrev jeg.

Guder!

Medea. Jason.

Seer Du denne blodige Dolk?

Gyselige Anelse!

mine Børn!

Medea.

Gaae, og begrav dem?

Jason.

Holdt! holdt! dræb mig med, førend Du flyer!

(farer seirende bort.) (Indgangen til Palladsen aabnes.)

Moderato.

Ak I — hvis kolde Legemer jeg ikke vover at omfavne — uskyldige Slagtoffere — tilgiv, tilgiv Eders Fader!

(bliver Liigene vaer, vil styrte sig paa dem, men stræver tilbage.)

Den Almægtige Giengielders Arm hævne Eder!

Jeg — følger Eder!

(styrter sig i sit Sværd.)

Ende.

GON RULE CO. 1 U.S.A. 2 3 4 5

0
OREGON
RULE
CO.
1
U.S.A.
2
3
4
5

OREGON RULE CO. U.S.A. 10 CM